Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 5. 2010, sp. zn. 4 To 400/2010, ECLI:CZ:KSCB:2010:4.TO.400.2010.1

Číslo: 23/2012

Právní věta:

Okolnost, že pachatel znovu spáchal zvlášť závažný zločin, ač již byl pro takový nebo jiný zvlášť závažný zločin potrestán, se promítá jen při ukládání trestu odnětí svobody (§ 59 odst. 1 tr. zákoníku), a proto ji není třeba uvádět v popisu skutku, tj. v tzv. skutkové větě výroku o vině.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 13.05.2010

Spisová značka: 4 To 400/2010

Číslo rozhodnutí: 23

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Mimořádné zvýšení trestu odnětí svobody

Předpisy: § 59 odst. 1 tr. zákoník

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích k odvolání obžalovaného E. B. zrušil rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 4. 2010, sp. zn. 2 T 50/2010, v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 tr. ř. věc vrátil soudu prvního stupně.

Z o d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem rozhodl okresní soud takto:

Obžalovaný E. B., t. č. ve vazbě ve Vazební věznici Č. B., se uznává vinným, že dne 18. února 2010 v době kolem 01:40 hodin v Č. B., před prodejnou Penny Market, v úmyslu zmocnit se cizí věci, oslovil T. N., kterého opakovaně žádal, aby mu dal drobné mince na telefon a podíval se do peněženky, jestli je má a když to T. N. odmítal, řekl mu „ukaž mi tu peněženku, jinak ti dám pěstí a zabiju tě“ a poté, co poškozený ze strachu vyndal peněženku a otevřel přihrádku na drobné, peněženku mu z ruky vytrhl, vyndal z ní bankovku v nominální hodnotě 1000 Kč, kterou si ponechal a z místa odešel, tedy užil proti jinému pohrůžku bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci, tím spáchal zločin

loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, a odsuzuje se podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 59 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 8 (osm) let, pro jehož výkon se podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. je obžalovaný povinen uhradit poškozenému T. N., škodu ve výši 1000 Kč.

Proti tomuto rozsudku podal řádně a včas odvolání obžalovaný, který tak učinil prostřednictvím svého obhájce. Rozsudek napadl v celém jeho rozsahu. Namítl, že skutek vymezený v rozsudku neobsahuje nic o jeho předcházejícím potrestání pro zvlášť závažný zločin a navíc nebyl na možnost přísnějšího posouzení stíhaného skutku a na mimořádné zvýšení trestní sazby v průběhu celého trestního řízení upozorněn ve smyslu § 225 odst. 2 tr. ř. Vyslovil proto přesvědčení, že napadeným rozsudkem byl uznán vinným pouze zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zák. se základní trestní sazbou stanovenou v tomto ustanovení, tedy bez zvýšení podle § 59 odst. 1 tr. zák. Při takovémto výroku o vině pak mu byl uložen exemplárně přísný trest, který navíc nezohlednil to, že lze očekávat nařízení výkonu zbytku trestu, z něhož byl odvolatel podmíněně propuštěn rozhodnutím chomutovského soudu sp. zn. 2 Pp 959/2008. Odvolatel vyzdvihl, že závažnost zločinu, pro který je stíhán, není natolik vysoká a jeho možnost nápravy není natolik ztížená, aby to odůvodňovalo aplikaci § 59 odst. 1 tr. zák., neboť od propuštění z výkonu předcházejícího nepodmíněného trestu se přibližně patnáct měsíců žádného protiprávního jednání nedopustil, kromě toho je osobou velmi mladou bez dostatečných životních zkušeností a rozhledů, když zvláštní školu ukončil sedmým ročníkem. Okresnímu soudu vytkl, že jednak nemohl náležitě prozkoumat a odůvodnit okolnosti spočívající v povaze jeho předchozích odsouzení a osoby, neboť neměl k dispozici spisy týkající se jeho předchozích postihů, a jednak se při posouzení materiální podmínky recidivy nezabýval tím, s jakou intenzitou odvolatel zasáhl do práv poškozeného T. N. Zde poukázal především na to, že při stíhaném jednání použil pouze slovní pohrůžku, způsobil nepatrnou škodu, kterou navíc poškozenému již uhradil a poškozený sám z odvolatele příliš velkou obavu neměl, neboť peněženku odvolateli vytrhl zpět. Obžalovaný uvedl, že stíhané jednání nikterak neplánoval, dopustil se jej v opilosti, přičemž s ohledem na to, že alkohol prakticky nekonzumuje, nelze vyloučit, že se požitím alkoholu kritického dne přivedl do stavu nepříčetnosti. Ke své opilosti navrhl předvolat jako svědky svou družku T. P. a E. D. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil, doplnil dokazování v naznačeném směru a sám ve věci rozhodl.

Podle § 254 odst. 1 tr. ř., nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst. 2 tr. ř., mají-li však vytýkané vady původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba mohla proti němu podat odvolání. Podle § 254 odst. 3 tr. ř., jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání. Podle § 254 odst. 4 tr. ř., byla-li odvoláním napadena část rozsudku týkající se jen některé z více osob, o nichž bylo rozhodnuto týmž rozsudkem, přezkoumá odvolací soud uvedeným způsobem jen tu část rozsudku a předcházejícího řízení, která se týká této osoby.

Ve smyslu citovaných zákonných ustanovení přezkoumal odvolací soud k odvolání obžalovaného napadený rozsudek v celém rozsahu, přezkoumal rovněž řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

Odvolací soud ve svém rozhodnutí mimo jiné uvedl, že hmotněprávní úprava účinná do 31. 12. 2009 vyžadovala k posouzení pachatele jako zvlášť nebezpečného recidivisty podle ustanovení § 41 odst. 1

tr. zák., aby tato pachatelova specifická vlastnost byla vyjádřena v popisu skutku odkazem na předcházející rozsudek, který zvlášť nebezpečnou recidivu zakládal. Naproti tomu hmotněprávní úprava účinná od 1. 1. 2010 podle § 59 odst. 1 tr. zákoníku již specifickou kategorii pachatele coby zvlášť nebezpečného recidivisty nezná. Dále podle dosavadní právní úpravy docházelo u zvlášť nebezpečného recidivisty k obligatornímu zvýšení trestních sazeb podle § 42 odst. 1 tr. zák., zatímco podle nové právní úpravy podle § 59 tr. zákoníku již zvýšení trestních sazeb u tzv. nebezpečné recidivy není obligatorní, nýbrž fakultativní.

Podle nové právní úpravy účinné od 1. 1. 2010 se tedy tzv. nebezpečná recidiva přesouvá výlučně do fáze týkající se ukládání trestů, aniž by zakládala speciální a formální označení pachatele coby dalšího zákonného znaku skutkové podstaty. V důsledku toho pak podle názoru krajského soudu není třeba, aby tzv. nebezpečná recidiva podle nové právní úpravy musela být vyjádřena v popisu skutku (odkazem na předcházející potrestání pachatele pro jiný zvlášť závažný zločin). Okresnímu soudu proto nelze vytknout, pokud v popisu skutku nevymezil předcházející potrestání obžalovaného za jeho jiný zvlášť závažný zločin.

Poté se odvolací soud zabýval i ostatními odvolacími námitkami obžalovaného a z důvodů v rozhodnutí podrobně rozvedených zrušil napadený rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích a věc mu vrátil k novému projednání rozhodnutí.